

Priroda me ispunjava Sadet Selimovski je rođen 1956. godine u Starčevu. Osnovnu školu je završio takođe u našem mestu ali zbog nedostatka finansija nije završio započeto školovanje za poljoprivrednog mašinskog tehničara. Kasnije završava nekoliko kurseva koji su mu puno puta pomogli u životu. Nakon dolaska iz Jugoslovenske narodne armije zapošljava se u "Luci Dunav" gde je proveo čitav radni vek, da bi nekoliko godina pred penziju bio proglašen za tehnološki višak. Za života, sve što je stekao zaradio je sam. Održao je porodicu na okupu, decu izveo na pravi put... Od malena je bio zaljubljenik u muziku i prirodu i uvek je pored velikih obaveza uspeo da pronađe vremena za stvari koje voli.

Kako ste se zainteresovali za muziku?

- Veliki uticaj na nas klince u to vreme u osnovnoj školi imao je nastavnik muzičkog vaspitanja Bogi koji je može se slobodno reći započeo rok scenu u Starčevu. Kada sam se ja zainteresovao za gitaru u našem mestu je već postojala "ekipa" koja je već uveliko svirala u prostorijama Doma kulture. Bila su to vremena kada nije bilo napredne tehnologije kao danas a opet smo nekako svi bili srećni i imali volje iako nismo imali vrhunske instrumente. Bilo je desetak muzičara i svi zajedno smo svirali i pravili igranke.

Da li su bile posećene svirke tih sedamdesetih godina?

- Nije za Džabe izmišljena ona izreka "vesele sedamdesete", stvarno je bilo tako. Dešavalo se da ljudi čekaju napolju ispred diskoteke da izvestan broj ljudi izađe da bi oni mogli da uđu. Sećam se da smo tada i zarađivali od sviranja pa čak su nam i probe bile plaćene. Svirali smo na otvaranju prvog omoljičkog "Žisela", takođe smo svirali i na otvaranju osnovne škole u Omoljici. Obišli smo jako puno mesta i uvek je bila ista slika, nasmejana lica i dobar provod. Vremena se menjaju, ljudi odrastaju i ostaju samo lepe uspomene. Ceo domski rok orkestar se ustvari raspao zbog nesuglasica sa tadašnjim direktorom, neki su nastavili saradnju neki ne. Kasnije su dolazile nove generacije i život je išao nekim svojim tokom.

Vi, u stvari, nikada niste prestali da se bavite muzikom?

- Gitaru sviram do dana današnjeg. Nastavio sam da pišem pesme i da ih komponujem, jako mi je drago što sam ljubav prema muzici preneo na moju decu a i na unuka. Stariji sin je vojni pilot i odličan gitarista. Odavno me je prevazišao. Dok je išao na Vojnu akademiju svirao je u rok bendu. Mlađi sin je takođe izvrstan gitarista pa onako imamo mali porodičan bend. Okupimo se pa sviramo u beskonačnost... U celu priču se umešao i unuk koji ide u drugi razred, pa smo sad jači za jednog člana. Puno pesama sam napisao koje nisu u planu da se sviraju, jednostavno volim da pišem pesme. Mnoge su objavljene kroz razne medije, dotačinju raznorazne teme a najdraže su mi pesme za decu.

Veliki ste zaljubljenik u prirodu?

- Ljubav prema prirodi takođe datira od malih nogu kada sam trčao starčevačkim atarima. Kasnije sam zavoleo lov i postao član lovačkog društva. Nikada nisam bio onaj tip lovca da

ubijem životinju po svaku cenu. Draži su mi bili susreti sa divljim životinjama nego da im oduzmem život. Takve stvari sam u samom startu naučio od dobrih ljudi. Lov je ustvari dobar za prirodu naravno ako je kontrolisan, mene je činilo srećnim da šetam i posmatram životinje na lovištu koje je nekad Starčevo imalo u daleko širim granicama nego danas, neko nam je iz nekih ličnih razloga bukvalno oduzeo dobar deo lovišta.

Danas više niste lovac?

- Nisam lovac ali ja i dalje šetam u prirodi i uživam u njoj. Puno šetam po našim atarima i ne mogu vam opisati koliko me to ispunjava. U stanju sam u sumrak da uđem u polje i da celu noć pešačim da bi se pred zoru vratio kući. U zimskim uslovima takve šetnje su prelepe ali mogu da budu i opasne. Jednom prilikom sam se zadesio u ataru kad je padao sneg a onda se iznenada podigla magla, uhvatila me je noć i bilo je to onako pravo preživljavanje. U jednom trenutku sam izašao na Bavaništanski put pa sam opet otprilike krenuo nazad prema Starčevu, sneg je zavejao tragove kojima sam došao. Zbog magle se ne vidi nijedno svetlo a već je bio debeli minus. Pred zoru sam izašao u Omoljici kada su moji sinovi došli po mene. Jedina veza nam je bio mobilni telefon koji je u pojedinim trenucima radio.

Uskoro ćete imati javni nastup u Starčevu?

- Sprema se koncert koji će se desiti 6. avgusta u okviru "Dana druženja" na platou Doma kulture. Učesnici će biti starčevački rokeri koji su nastavili ono što je započeo prvi rok bend iz Starčeva 1968. godine, pa do današnjih bendova. Neću vam otkrivati detalje ali vraćam se na binu posle trideset i nešto godina. Žao mi je što neki naši prijatelji nisu više među živima da ponovo zajedno zasviramo ali mi je drago što ponovo proživljam mladost i što ćemo ponovo biti svi zajedno na istom mestu gde je sve počelo. Tu su mlade nade koje će popuniti taj nedostatak a smisao svega jeste da se svi zajedno družimo. Starčevo pored raznih uspeha i napretka na svim nivoima očigledno ima i muzičku rok scenu koja je starija od 40 godina i u toj sferi može da parira čak i gradovima.